

“Volia explicar com un home corrent ha de gestionar l'èpica, a la guerra civil”

Antoni Vives (Barcelona, 1965) autor de diversos llibres d'assaig, com ara *El nacionalisme que ve*, premi Octubre, publica la seva primera novel·la, *El somni de Farringdon Road*, una crònica detallada dels darrers mesos de la Segona República i de la guerra civil. És economista i regidor de l'Ajuntament de Barcelona.

—El clima previ a la guerra civil el descriu crispat i tens, amb uns anarquistes que promouen a crícs la revolució. Es pot deduir, de la descripció que feu dels mesos previs al 18 de juliol, que la guerra civil era inevitable?

—Inevitable, no. Els responsables tenen noms i cognoms, els senyors generals que es van revoltar contra l'ordre establert. Si aquests senyors no haguessin fet allò que van fer estic segur que no hauria esclatat la guerra.

—Però allò que expliquen d'aquells mesos és bàsicament la voluntat dels anarquistes de fer la revolució, d'eliminar els burgesos i la propietat privada.

—Jo diria que explico un moment, un escenari en què els anarquistes, és cert, adquireixen un protagonisme que és essencial per a l'objectiu de la novel·la.

—Que és?

—Volia explicar com una persona del carrer, Pau Capdevila, un personatge no èpic, entoma l'onada que li han posat al davant i ha de gestionar una èpica. Com una persona del carrer pren consciència i es fa responsable. Pau Capdevila és representatiu de tots aquests homes que han conformat la nostra història.

—Pot ser una persona del carrer, però cal tenir-los ben posats per a entrar a la casa de la vila de Vilalba dels Arcs, on s'ituen part de la novel·la, i engegar, al comitè revolucionari que ha ocupat l'ajuntament, “on és l'alcalde, l'únic alcalde democràtic d'aquest cony de poble?”

—Pau Capdevila situa l'ideal en un terreny una mica difós, cosa que penso que ens passa a tots. Sap quin alcalde hi havia, sap el bé que feia i s'enfronta a una gent que coneix, que sap que els pot dir alguna cosa amb sinceritat. I la sinceritat és èpica, també. L'èpica és voler dir la veritat, no és només l'acció. És la dels petits gestos, que sumen sempre

Antoni Vives, autor de diversos llibres d'assaig, publica la seva primera novel·la, *El somni de Farringdon Road*.

en positiu, mes que en negatiu, penso. El poden pelar o no, pel que els diu, però en aquest cas no el pelen. Ara que hi ha una mena d'escepticisme postmodern instal·lat a la societat, és bo de recordar aquesta musculatura èpica i ètica que té la gent del carrer. La societat avança gràcies a aquesta gent desconeguda que fa les coses bé, amb dignitat. La dignitat és un dels personatges de la novel·la. La dignitat corre per tota la novel·la. També hi corre la iniquitat, l'aprofitament, el cinisme, però miro que al final guanyi la dignitat.

—Aquella república, amenaçada pels anarquistes, tenia futur?

—Estic convençut que sí. Era possible perquè tenia gent prou intel·ligent a tot arreu. Si no s'hagués produït el cop d'estat hauria arribat fins a la guerra mundial i llavors s'hauria salvat. Des dels anarquistes d'en Peiró als comunistes, estaven predisposats a un pacte institucional amb la República, en el qual també hauria entrat la Lliga.

—La tria de Vilalba dels Arcs per explicar què va passar als pobles durant la guerra, obeeix a raons personals?

—De Vilalba dels Arcs, no, però de la Terra Alta, sí. M'estimo molt la Terra Alta, una de les comarques amb més potència plàstica i gruix cultural i antropològic de tots els Països Catalans. És un escenari ideal per a situar-hi qualsevol història. Vilalba la trio perquè durant la batalla de l'Ebre l'exèrcit republicà era al cementiri i el feixista, al poble, separats per una petita vall de cent metres. Per a mi aquells cent metres simbolitzen la separació que es va produir, però també l'esperit de conciliació, del qual la Vilalba actual és un bon exemple.

—De totes maneres queda clar que allò que expliquen de Vilalba es pot aplicar a la major part de pobles republicans,

—Sí. La història ho travessa tot, no hi ha ningú que en quedi al marge.

—L'objectiu de l'obra que heu fet seria de combinar la crònica detallada de la guerra amb la proclamació d'uns ideals morals?

—Exactament. Si no s'han escrit més novel·les sobre la guerra civil és per por de fer-ne una destil·lació ètica.

Lluís Bonada